

get stor Haglskade, som maaske ødelægger Markerne for alle de forsikrede, vil vedkommende Forening sandsynligvis være ødelagt. Her traadte Foreningerne i Kraft i samme Øjeblik, Risikoen var størst, uden at de havde haft nogle risikoløse Aar til at opsamle Reservefond i, og jeg vil have Lov til at understrege, at medens saa mange af vore Institutioner have skuffet os, have disse Foreninger, som denne Rigsdag har været med til at kalde til Live, haft et Held over al Maade.

Men selvfølgelig staaer det ogsaa daarligt for enkelte af disse Foreninger. Naar vi se bort fra det sidste Statstilskud, som ikke kan blive regnet med, fordi Statstilskuddet først kommer til Udbetaling det følgende Aar, viser det sig, at Kasser, omfattende $\frac{1}{3}$ af samtlige Medlemmer, i Virkeligheden ingen Reservefond have eller kun en Reservefond, der er under 1 Kr. pr. Medlem, og det er med andre Ord intet. Og der er Kasser, f. Eks. Stukkatorarbejdernes Kasse, som har haft et Medlemsbidrag af 50 Kr. pr. Medlem, og som har 165 Dages gennemsnitlig Arbejdsløshed. Jeg kan slet ikke forklare mig, hvordan den staaer, en saadan Kasse maa være ganske haabløs. Der siges om en anden Kasse, eller det er maaske om denne Kasse, at den har maattet laane Penge af sin Fagforening. Vedkommende Fagforening havde sandsynligvis ikke mange Penge, thi den laante den nogle Stjernebajer-Aktier, som den saa bagefter har maattet pantsætte. I hvert Fald er Sagen den, at der er Kasser, som staa meget daarligt. Nu have vi, der oprettede disse Kasser, gjort en Fejl, og det er, at vi ikke gav dem en vis Gensidighed, saa at de velhavende Kasser kom til at hjælpe de fattige Kasser. Der vilde ligge noget fornuftigt i det, thi f. Eks. Typograferne, som have et Medlemsbidrag af 50 Kr. pr. Medlem — Typograferne have en meget velhavende Forening og ere ogsaa højtlønnede Folk —, faa som Følge deraf ogsaa et meget stort Statstilskud, medens Arbejdsmændene, der have den største Arbejdsløshed, faa et meget ringe Statstilskud, fordi disse Folk tilfældigvis gennemgaaende ere daarligt lønnede og Folk med stor Arbejdsløshed. Noget kunde der bødes paa det, hvis man oprettede en fælles Reservefond til Nævnets Disposition, saa at Nævnet, naar det fandt, at en enkelt Kasse stod særlig daarligt, kunde give den et lille ekstraordinært Tilskud.

Til den Ende har jeg i Aar, i Fjor og i Forfjor foreslaaet — og to Gange

har Højre stemt sammen med mig, og en Gang have de Herrer været Forslagsstillere sammen med mig —, at der skulde oprettes en særlig Reservefond paa 200,000 Kr. med Statsmidler, fordi det er en Fejl, at man har ladet disse Kasser i de to første Aar, hvor de stod allerværst, og hvor de tilsammen udbetalte 1,400,000 Kr., deraf kun 235,000 Kr. offentlige Midler, staa overfor den værste Risiko uden at yde dem nogen virkelig Hjælp. Det har Højre to Gange vedtaget, og jeg har nu for tredje Gang i Udvalget foreslaaet, at vi skulde give Penge til en saadan fælles Reservefond, ganske vist under den Forudsætning, at De samvirkende Fagforbund ekstraordinært skød en lignende Sum til. Dette have vi stemt over et Par Gange. Der var imidlertid ikke Stemning for det i Udvalget, og derfor har jeg ikke stillet Ændringsforslag. Men jeg vil vedblivende sige, at naar vi ved at oprette disse Kasser have gjort et socialt Forsøg, som ikke er gjort i noget andet Land, og de have haft et Held, som de heller ikke have haft i noget andet Land, er det vor Pligt at opretholde disse Kasser, der have gjort Gavn.

Der har været, det indrømmer jeg, nogen Uvillie mod disse Kasser. Nogen Uvillie kan skyldes en ubehændig Affattelse i enkelte Kassers Love af Karens-tiden, den Tid, der skal gaa, efter at de have haft Arbejde. Der er en enkelt Kasse, jeg tror Murarbejdsmændenes Kasse, som er daarligt indrettet paa dette Omraade, men den største Del af Uvillien, tror jeg, skyldes den Misforstaaelse, at Staten ved disse Arbejdsløshedskasser ligefrem lønner Driveri. Jeg tror, at naar de Herrer faa disse Tal at se, at Arbejderne direkte af deres egne Lommer have udgivet 1,200,000 Kr., ville de Herrer forstaa, at det i hvert Fald ikke er Staten, der betaler det. I Fremtiden kommer Staten til at betale noget mere, idet som bekendt Statsbidraget kommer bagefter, og altsaa hidtil ikke har kunnet være saa stort, som det vil blive. Imidlertid beder jeg de Herrer at overveje denne Sag. Vi have oprettet disse Kasser, vi have derved gjort et socialt Eksperiment, som er lykkedes, det er Rigsdagens Ære, at vi virkelig have faaet Held dertil.

Naar jeg dernæst kommer til Forslaget om den fortsatte Hjælp, ytrede jeg allerede i Fjor nogen Betænkelse derved, men, som jeg tillod mig noget drastisk at sige, jeg havde i Fjor været med til at vedtage saa mange mærkelige Love, at een